

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πῶσα αἰτήσις ἀπευθύνεται :
Διευθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1900. Ὁρεῖλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κόσμου
Ἡ προσοχὴ εἶε ἐστραμμένη εἰς τὰ ἐν Κίνα διαδραματιζόμενα αἰματηρὰ γεγονότα, ὧν ἡ ἐκβασίς εἶε ἐντελῶς ἀγνωστὸς. Ἡ ἀπέραντος Σινικὴ αὐτοκρατορία συνταράσσεται ἀπ' ἀκρου εἰς ἀκρον καὶ μυριαδες στρατιῶν συλλέγονται ὅπως ἐκπεμφθῶσι κατὰ τῶν συνησπισμένων Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων. Ἐφ' ὅτον δὲ παρέρχονται αἱ ἡμέραι διευκρινίζεται περισσότερον ἡ κατάστασις καὶ ἐδραιῶται ἡ πεποίθησις ὅτι δὲν ἐξερράγη τυχαίως ἡ σινικὴ ἐπαναστάσις, ἀλλὰ παρεσκευάσθη αὕτη πρὸ πολλοῦ τῇ συμπράξει καὶ τῆς κυβερνήσεως. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι ἡ Σινικὴ αὐτοκρατορία εἶνε δυνατόν, ἐνεκα τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης, νὰ διαμελισθῇ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἀπομακρύνεται ὁσημέραι τῆς πιθανότητος. Διότι δὲν εἶνε εὐκόλον, ὡς ὑπετίθετο ἐν ἀρχῇ ὁ διεθνὴς στρατός νὰ εἰσέλθῃ εἰς Πεκῖνον καὶ διεκδικήσῃ ἐκεῖ τὸ χυθὲν χριστιανικὸν αἷμα· οὔτε εἶνε δυνατόν τόνον ὀλιγάριθμος στρατός, ὅστις διετέθη ἡ καὶ θὰ διατεθῇ ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, νὰ καταβάλλῃ τὸν πολυάριθμον σινικὸν στρατὸν καὶ τὰ στίφη τῶν Μποξερς. Ἐλέγχθη ὅτι τὰ ἐκπεμφθέντα πρὸς τὸ Πεκῖνον ἀγῆματα θὰ ἠδύναντο νὰ λυτρώωσι καὶ προστατεύωσι τοὺς πρὸςβυτάς καὶ τοὺς εὐρωπαϊούς, αἱ δὲ ἄλλαι στρατιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις θὰ ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας. Τοῦτο ὅμως ἠδύνατο νὰ συμβῇ. ἔάν οἱ Σῖναι δὲν ἐλάμβανον πρὸ πολλοῦ τὰ μέτρα αὐτῶν πρὸς στρατιωτικὴν προετοιμασίαν καὶ ἐξοπλισμόν. Ἐάν βεβαίως οἱ Σῖναι εὐρίσκοντο εἰς ἡν στρατιωτικὴν κατάστασιν διετέλουν, ὅτε πρὸ πενταετίας ἡ Ἰαπωνία ἐκήρυξε κατ' αὐτῶν τὸν πόλεμον, θα ἦτο ἴσως ὅχι πολὺ δυσχερὲς νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ἀποφάσεις τῶν Εὐρωπαίων. Μετὰ τὴν ἦτταν, ἣν ὑπέστησαν εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἰαπώνων δραστηρία, φαίνεται, κατεβάλλετο ἐργασία πρὸς πολεμικὴν παρασκευὴν· μόνον τὸ ἐργοστάσιον Κρούπ ἐπρομήθευσεν εἰς τὴν Σινικὴν ἀχρι τοῦδε πενταχόσια κανόνια μεγάλης ὀλκῆς· καὶ ἄλλοθεν δὲ ἐλαβον μεγάλας ποσότητας ὀπλων καὶ πολεμοφοδίων καὶ τὸν στρατὸν αὐτῶν ἤρχισαν νὰ ἀσκήσῃ κατὰ τὸ σύστημα τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατῶν. Πρὸς καταστολὴν δὲ τῆς ἐκραγείσης ἐπαναστάσεως ἀπαιτεῖται κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἀγγλοῦ στρατιωτικοῦ στρατός ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου. Ἀπασαὶ αἱ Δυνάμεις συνηνωμέναι δὲ δύ-

νάνται νὰ ἀποστείλωσι τὸσον πολυάριθμον στρατόν. Ἡ Ἰαπωνία εὐκόλως θὰ ἀνελάμβανε νὰ διαθέσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον στρατὸν ἐκ 500 χιλ. Ἰσταται ὅμως ἀντιμέτωπος ἡ ρωσικὴ ἀντιζηλία, ἥτις οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς εἰρηνεύσεως καὶ καρπωθῇ περισσότερας ὠφελείας. Ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ Τράνσβαλ πόλεμος παρουσιάζει παραδόξους ἀναλαμπὰς τῶν Μποξερς. Ἐνῶ ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ἀφ' ὅλων τῶν σημείων καὶ κατεδιώχθησαν πρὸς τὰ ἀπρόσιτα μέρη, κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας ἐνεφανίσθησαν μὲ νέον θάρρος καὶ συνῆψαν κρατεράς πρὸς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν μάχας καὶ διεξ-δίκησαν τὴν νίκην. Βεβαίως ἡ τολμη αὕτη τῶν Μποξερς εἶνε ἀπλᾶ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπηρραΐζουσι τὴν ἐν γένει ἐκστρατείαν τοῦ Ρόμπερτς, ὅστις συντάσσει τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, ἵνα ἐντελῶς κατανικήσῃ τοὺς ἀπομεινάντας στρατιώτας τοῦ Κρούπ. Τὰ δὲ ἀλβανικά, ἀμοιρα ἐντελῶς σημασίας, ἀποδεικνύουν καὶ δὲν κέχτηνται τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀπέδωκαν τὰ ἐκ Βιέννης τηλεγραφήματα.

Εἶνε πρὸ πολλοῦ γνωστὸν ὅτι ἐν Ἀλβανίᾳ πάντοτε ἀναφύονται διάφορα ζητήματα· ὅτε μὲν διὰ τὴν ἀπότισιν τῶν φόρων, ὅτε δὲ διὰ διοικητικὰς διαφωνίας τῶν κατοίκων πρὸς τὰς ἐπιτοπίους ἀρχάς. Ταύτας τὰς διαφωνίας ἐκμεταλλεύεται ἡ αὐστριακὴ πολιτικὴ, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ὑποκινεῖ, ὅπως δυνηθῇ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ νὰ ἐπέμβῃ, ὅπως δὴθεν ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν καὶ καταλάβῃ οὕτω τὴν Ἀλβανίαν. Εὐχερὲς τοῦτο δὲν εἶνε· ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι περιπλέκονται περισσότερον τὰ ἐν Κίνα πράγματα, ὅπου ἡ Ρωσσία εἶνε πάρα πολὺ περιπεπλεγμένη, ἡ Ἀγγλία ὡσαύτως ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς Σινικῆς ὅσον καὶ περὶ τοῦ Τράνσβαλ, ἐν ἰσῇ δὲ μοίρᾳ καὶ ἡ Γερμανία· ἡ Αὐστρία δὲν ἐνδιαφέρεται ἐκεῖ· καὶ ἐδήλωσεν ἤδη τοῦτο, διακηρύχσασα ὅτι οὔτε στρατὸν ἄλλον θὰ ἀποστείλῃ ἐκεῖ· ἐν τοιαύτῃ καταστάσει δημιουργεῖ ταραχὰς ἐν Ἀλβανίᾳ, ὑποκινεῖ ἐπαναστάσιν καὶ ἀμέσως ἐπὶ τῇ προφάσει τῆς εἰρηνεύσεως εἰσέρχεται καὶ καταλαμβάνει τὴν Ἀλβανίαν· ποῖος θὰ δυνηθῇ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτήν; Οἱ Ἰταλοὶ βλέποντες τὸν κίνδυνον τοῦτον καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλως νὰ ἀντιπρίξωσι κατὰ τῶν αὐστριακῶν σχεδίων, ἐξηγέρθησαν καὶ μιᾷ φωνῇ ἀποτείνονται πρὸς τὸν ἀλβανικὸν λαόν, τείνοντες τὴν χεῖρα αὐτῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς αὐτονομίας, ἣν πρό τινος ζητοῦσιν. Ἡ Πύλη, ἐν μέσῳ τῆς ἐξεγέρσεως ταύτης τῶν πνευμάτων, δὲν εἶνε δυνατόν οὐδὲν νὰ λάβῃ μέτρον καὶ θὰ παραστῇ θεατὴς δεινῶν περιπλοκῶν ἐν τῷ κράτει αὐτῆς· ἄλλως τε τὸ νεοτουρκικὸν ρεῦμα, ὁσημέραι πληθυνόμενον, ἀπασχολεῖ περισσότερον αὐτήν. Οἱ δὲ βαθύτερον μελετήσαντες τὰ τουρκικὰ πράγματα ἀποφαίνονται ὅτι ταχέως θὰ λάβωσι ταῦτα ἄλλην

τροπὴν· τῶρα ὁ κίνδυνος τῆς τουρκικῆς διοικήσεως προέρχεται ἐξ αὐτῶν τῶν Τούρκων, καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ παντὸς ἄλλου θερμότερον ἐργαζόμενοι νὰ εἰσαγάγωσιν ἕτερον σύστημα διοικήσεως καὶ ἐλευθερίας, συμφώνως μὲ τὰς ἐκπολιτιστικὰς ἰδέας.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Μικρά τινα γεγονότα ἐνίοτε χρησιμεύουσιν ὡς ἀσφαλέςτατον μέσον, δι' ὧν εὐκοιῶτα φθάνομεν εἰς τὴν ἀλήθειαν· ἐξ ἀπλῆς ὁμολογίας ὁ εὐφύης δικαστὴς ἀνεύρισκε καὶ ἐννοεῖ ὅλας τὰς πράξεις τοῦ ἐξεταζομένου· ὁ προσεκτικὸς παρατηρητὴς δύναται νὰ ἐννοήσῃ ποῖον μῖσος καὶ ποῖαι ἰδέαι κρατοῦσι καὶ ἄρχουσιν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Τούρκου ἐκ τῶν ὀλίγων γεγονότων τὰ ὁποῖα θέλομεν ἀναφέρει.

Εἶχον γραφῇ εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου» τελευταίως μερικὰ ἐκ τῶν ὀργίων, τὰ ὁποῖα διαπράττει εἰς τὸ Λούρον ὁ γνωστὸς διὰ τὴν ὁμότητα αὐτοῦ Χουσεῖν βέης. Κάποιος φίλος τοῦ χριστιανὸς τοῦ ἑκαμὲ τὴν παρατήρησιν νὰ παύσῃ τὰς πιέσεις, διότι αἱ ἐφημερίδες γράφουσι πολλὰ περὶ αὐτοῦ. Μειδιάσας οὗτος τῷ ἀπῆντησε κατὰ λέξιν τὰ ἐξῆς :—Τί κουτὸς ποῦ εἶσαι, φίλε μου. Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ὅσα περισσότερα γράφονται δι' ἐμέ, τόσον καλλίτερα εἶνε ; ἡ εἰλικρινὴς αὕτη ὁμολογία ἀναπτυσσομένη σημαίνει κατὰ λέξιν τὰ ἐξῆς : « Ἐγὼ εἶμαι Τούρκος καὶ συμφέρον κράτιστον ἔχω νὰ μὲ ἀγαποῦν οἱ Τούρκοι γιὰ νὰ κατορθόνω μὲ εὐκολίαν ὅλες τὰς δουλίαις μου. Τὴν ἀγάπην τῶν Τούρκων δὲν δύναμαι νὰ ἀποκτήσω καλλίτερα, παρὰ ἔάν κατορθώσω νὰ τοὺς πείσω ὅτι εἶμαι σωστὸς τύραννος καὶ βασανίζω καλὰ-καλὰ τοὺς Χριστιανούς, τοὺς αἰωνίους αὐτοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καὶ τοῦ Δουβλετίου· ἀναγραφέντων δὲ τῶν βασάνων τούτων ὑπηρετοῦνται πληρέστατα τὰ συμφέροντά μου καὶ οἱ σκοποὶ μου. «Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι αὐτὰ τὰ λέγει κανὲν ἐνσαρκωμένον πονηρὸν δαιμόνιον· ὄχι, ὄχι· αὐτὰ τὰ λέγει ἄνθρωπος, ζῶν ἐν μέσῳ ἀνθρώπων, οὗς κυβερνᾷ καὶ ἔργον ἔχει νὰ τοὺς προστατεύει ! ! !

Εἰς τὴν πόλιν Ν. Λούρον εἶνε Φρούραρχος κάποιος Χατζὴ Χαμίτ, γιούσμπασης, γνήσιον τέκνον τῶν τουρκικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἀκριβὲς τύπος τῆς τουρκικῆς φυλῆς· ὁ παρατηρῶν τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ ἀφ' ἐνός, ἀναλογιζόμενος δὲ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἀναριθμητὰ, τὰ πολυεῖδη μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται καθ' ἡμέραν καθὲ ὥραν, καθὲ στιγμὴν τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἀπὸ τὸν Χατζὴ-Χαμίτ θὰ δυσκολευθῇ βεβαίως νὰ κρίνῃ, ποῖα εἶνε πολυπληθέστερα. Ἐχει καταλήστεύσει τὸν Κάμπον τῆς Ἀρτης, μὴ ἀφήσας οὐ κανένα ἀπὸ τὰ πολλὰ χωρία τοῦ Κάμπου οὔτε βοῖδι, οὔτε πρόβατον, οὔτε γίδι, οὔτε κότε, οὔτε αὐγὸ· ποίμνια ἀναριθμητὰ βοῶν, αἰγῶν, προβάτων, βοσκούσιν εἰς τοὺς χλοερούς λεμῶνας τοῦ Ν. Λούρου ἀναμιμνήσκοντα τὸ πλῆθος τῶν ἀναριθμητῶν ποιμνίων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς μυθικῆς ἐποχῆς, μὲ τὴν παρατήρησιν μόνον ὅτι οἱ βασιλεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διετήρουν πλῆθος βοῶν καὶ αἰγῶν καὶ προβάτων μόνον, οὐδαμοῦ δὲ ἀπαντῶμεν παρ' αὐτοῖς ποίμνια ἀπὸ κότες, ἐν ᾧ ὁ νέος

Κύριοι Κ. Κ. Βουζάτος—Φ. Φ. Comuna Tabaresti,
—Δ. Τ. Comuna Lumetesti,—Δ. Γ. Com Perlita,
—G. P. Stoicanesti,—Γ. Χρ. Zud Dornbontsa,
Τ. Άναγ. Γιοφρεβίτς,—Γ. Δ. Ρ. Σαράν,—Κ. Γ.
Φωζάνη,—Θ. Σ. Τυροβόλια,—Δ. Σ. Gara Bals.
Κ. Σ. Clucereasa,—Τ. Ν. Pitesti,—Δ. Μ. Gaesti,
Κ. Ν. G. Plasa Costantza,—Γ. Γ. Gara Arcesti,

Πολύκις σὰς ἐγράψαμεν ὅπως μᾶς ἐμβάσθη τὴν συνδρομὴν σας καὶ οὐτε ἀπαντήσατε οὐτε τὴν συνδρομὴν ἐμβάσατε. Σὰς εἰδοποιούμεν δὲ ὅτι ἐὰν μέχρι τῆς 28 τρεχόντος Ἰουλίου δὲν λάβωμεν ἀπάντησίν σας θὰ δημοσιεύσωμεν ἰλόκληρα τὰ ὀνόματά σας ἄχρις οὗ μᾶς στείλητε τὴν συνδρομὴν. Ἐπειδὴ κωφεύετε εἰς καθήκον, τὸ ὅποιον ἔχετε καὶ μᾶς ὑποβάλλετε εἰς ἀδίκους κόπους, ὅπως σὰς γράφωμεν καὶ εἰς περιττὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα θὰ κτυπήσωμεν τὴν καμπάναν διὰ τὴν ἐκφυσίωσίν. Αὐτὸ ἄλλως τε τὸ ὅποιον κάμνετε εἶνε ἀδίκον καὶ ἀνόητον. Δὲν ἐννοεῖτε νὰ εἰσθε συνδρομηταί; ἐπιστρέψατε τὸ φύλλον. Τὸ κρατεῖτε; πρέπει νὰ πληρώσῃτε. Εἰς τυχὸν αἱ οἰκονομικαὶ περιστάσεις δὲν σὰς εὐκολύνουν, γράψτε μᾶς ὅπως ἐπραξαν καὶ ἄλλοι ἵνα σὰς περιμεινωμένον ἕως ὁρίσμενον σημείων.— I. M. Ἀλεξάνδρειαν οὐτε κατὰ τὸ παρελθὸν οὐτε κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐπληρώσατε. Δὲν ἤξευρον διὰ ποῖον λόγον ἀπὸ ιδιοτροπίας ἢ διότι δὲν πῆγαν κολλᾶ αἱ ἐργασίαι σας; ἐὰν τὸ δεύτερον βεβαίως δὲν εἴμεθα τοῦρκοι νὰ σὰς πνίξωμεν ἐὰν ὅμως τὸ κάμνετε ἀπὸ ἰδὴ τροπίας μᾶτε ὅτι κάμνετε πολὺ κακῶς, διότι ἀντὶ νὰ ἔχητε αὐτὴν τὴν ιδιοτροπίαν, ὠρεῖσθε νὰ μᾶς γράψῃτε νὰ σὰς διακόψωμεν τὸ φύλλον. Λοιπὸν νὰ ἐμβά-

σῃς μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου ἢ εἰς τὸν κ. Μάρκον ἢ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς φρ. 20 διὰ νὰ μὴ εὐρεθῶμεν εἰς δυσχερῆ θέσιν νὰ πράξωμεν τὸ ἴδιον καὶ δι' ὑμᾶς — B. Βαχ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἀναμένομεν μὲ πρῶτον ταχυδρομικὸν ἀνεῦ ἀναβολῆς ἐπιστολὴν σ.ς, ὡς εἶπατε εἰς τὸν κ. Μάρκον.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδημιουργοῦ μεγάρου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οἰκίας Μελλᾶ, Δημοτικοῦ Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Δημομαρχίας.

Τὸ ἄνω Ξενοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ βέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργ. Ν. Κουτσονίκα Ἡπειρώτου, καὶ εἰς ὥρασαν θέσιν εὐρισκόμενον, ἐσχάτως δὲ ἀνακαινισθὲν κατέστη τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθήναις διατριβόντων Ἡ-

τῶν πανοῦργον αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀποφασιστικὸν ἀπέναντι τῶν μεγαλειτέρων κινδύνων, οἵτινες περιεκύκλουν αὐτὸν τότε διὰ τὴν καταδιώξιν τῶν Γαδικιωτῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ Κούρτ πασσᾶ ἐκ Βερατίου καὶ περὶ ὧν ἐλάλει ὁ Ἀλῆς ἀπτοῦτως καὶ τολμηρότατα πρὸς τὸν παπᾶ-Κώστα, ἐμπιστευτικῶς πρὸς αὐτὸν ἀνακοινῶν πλέον τὰ σχέδια αὐτοῦ, καθὼς φίλον ἦν γενόμενον.

Μετὰ τὴν παῦσιν τῆς βροχῆς ἀναχωρεῖ ὁ Ἀλῆς πρὸς ἐπιδιώξιν τύχης, ἀφ' οὗ προηγουμένως παρεκάλεσε τὸν παπᾶ-Κώστα, ἵνα τῷ προμηθεύῃ τέσσαρα ζεύγη τσαρουχίων, τέσσαρα δὲ κάρια φυσιγγίων, ἐν γιγαταγάνιον καὶ μίαν κάπαν, ἅπερ προθύμως οὗτος ἐχορήγησεν ἄνευ ἀντιτίμου τινός, καθυπερχρεώθη δὲ ὁ Ἀλῆς διὰ τοῦτο καὶ εἶπε πρὸς τὸν παπᾶ-Κώστα, «ἀϊντε, παπᾶ, θὰ ἰδῇς καὶ τὸν Ἀλῆ πὸς εἶναι.» Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ Ἀλῆς ἀνεχώρει τῆς οἰκίας, ὁ παπᾶ-Κώστας ἔκρινεν ἀξιοπρεπῆς εἰς φίλον νὰ κεράσῃ τὸν Ἀλῆν διὰ τὴν «τύχην», καὶ ὡς λέγουσιν οἱ Τούρκοι διὰ τὸ ἀγοῦρι, «οἰδᾶ νὰ πᾶν» ἢ δουλειὰς μπροστὰ κατὰ τὴν φράσιν τῶν Ἡπειρωτῶν, οἵτινες ἀποδίδουσι ποῖαν τινα ἐπιρροὴν τῇ τύχῃ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ οἵτινες διατηροῦσι καὶ νῦν ἐτι τὸ ἐξῆς ἐθῆμον. Ὅταν τις τῶν Ἡπειρωτῶν ἀναχωρεῖ τῆς πατρίδος «ξενιτεύεται» κατὰ τὸν συνῆθη τοῦ λαοῦ ἐν Ἡπείρῳ ὅρον ἐκφράσεως, τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ ἀποδημιούτου μετὰ τὸν τρυφερώτατον καὶ ἐνδοκρυν ἀσπασμὸν καὶ τὸν μετὰ λυγμῶν ἐναγκαλισμὸν ἐναποθέτουσι τῇ χειρὶ αὐτοῦ νομίσματα τινα, ἀναλόγως ἑκαστος ἧς ἔχει δυνάμεως, καὶ ἐπεύχεται «καλὸν κατευόδιον», «καλὴ τύχην» καὶ κατὰ τοὺς Τούρκους «καλὸ κισμέτ» καὶ οὕτως ἀποχωρίζονται τὸ τοιοῦτον δὲ καλοῦσιν ἐπιχωρεῖν «ξυμπροβόδημα» ἀπᾶμε νὰ ξυμπροβόδησωμε τὸ φίλο μας καὶ τὰ παρῆμοιᾶ τὴν δὲ ἐπιχορήγησιν τῶν χρημάτων καλοῦσι «κέρασμα», καὶ δὲν θεωροῦσι τοῦτο προσβλητικὸν καὶ οἱ ὅπως οὖν εὐποροί, μάλιστα τούναντιον, ἐὰν φίλος τις δὲν κάμῃ τὸ κέρασμα τοῦτο, θεωρεῖται ὅτι ἐνεκα δυσαρρεσκείας τινός ἀποφύγει τὸ τοιοῦτον καθήκον, ἐκτός ἐὰν ἦ ἄπορος, ὅτε καὶ παραβλέπεται. Καὶ τὸ μὲν ξυμπροβόδημα γίνεταί πάντοτε, ὅσκις ἀποδημεῖ τις. Τὸ δὲ κέρασμα ἄπαξ εἰς τὸν κατὰ πρώτην ἡμέραν πορὴν ἀπερχόμενον τῆς πατρίδος εἰς τὴν ξενιτείαν καὶ εἰς τινα ξένον, χρήζοντα συνδρομῆς καὶ ποῖας τινας περιποιήσεως.

Τῷ ἐθίμῳ λοιπὸν τούτῳ ἐπόμενος ὁ παπᾶ-Κώστας ἐναπέθετο εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλῆ μετὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν 60 παράδες ἀργυροῦς τουρκικοὺς ἐπευχθεῖς ἀνὰ χιλιάσιν ἢ «ζηντάρ» μου, μπὲν μου, ἄσπρη τύχη κοντά σου νὰ ἦ αἰν. 60 παράδες τοῦ τότε καιροῦ ἰσοδυναμοῦσι σήμερον 61) 2 δραχμῆς. Ὁ Ἀλῆς ἀναχωρῶν διέταξε τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ νὰ τουφεκοβολήσουν εἰς ἐνδειξιν εὐχοριστήσεως καὶ ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ τοῦτο ἐπραξάν τρίς κατ' ἐπανάληψιν αὐτοί, ἕως οὗ διήλθον τὸ βουνόν, ὅπερ διαχωρίζει τὰς δύο ἐπαρχίας Δελβίνου καὶ Ἀργυροκάστρου. Ἐκτοτε δὲ χρονολογεῖται ἡ πρόοδος τοῦ Ἀλῆ, εἰς ὃν ἐφαίνετο ὅτι ἡ τύχη ἐκτοτε εἶχεν εὐμενῶς πρὸς αὐτὸν στραφῇ ἐνεκα τῆς συναντήσεως τοῦ

πειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτομενοὶ αὐτό, θέλουσι εὑρεῖ πρῶτον περιπολῆσιν καὶ μοναδικὴν ὑπόλαυσιν χάριν τῶν εὐαέρων καὶ μαγευτικῶν ὁματιῶν του, ἅπερ εἶναι διὰ τὴν θρησκ. περίοδον περιζήτητα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεισθιμένοι ξένοι καὶ Ἡπειρώται δὲ τὸ ἐπισκεπθῶσι καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

Τιμαὶ συγκαταβατικά.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΗΠΕΙΡΩΤΕΣΣΑΣ», ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ

(ἐν ἄντι πλατείας Δικαστηρίων)

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἠνέψεν ξενοδοχεῖον τοῦ ὕπνου ἐν Λαρίσῃ ὁ ἐκ Ζαγορίου πασίγνωστος Δημήτριος Στυλιανοῦ. Οἱ διερχόμενοι πατριῶται δύνανται νὰ εὕρωσιν πᾶσαν περιποίησιν παρὰ τοῦ πρεσβύτου τούτου διευθυντοῦ.

Η ΕΗΝΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

(Ἱστορικὴ παράδοσις)

Ἀπέναντι τῆς Κερκύρας, ἐν τῇ Ἡπείρῳ, κεῖται τὸ Δελβίνον, ἐπαρχία ἱκανῶς ἐκτεταμένη καὶ ἐν αὐτῇ ἡ κωμόπολις Δροβιάνη, ἔχουσα περὶ τὰς 400 οἰκογενείας, διὰ τῶν γραμμάτων, ἐπιστημῶν, ἐμπορίου καὶ μικρᾶς βιομηχανίας ζώσας, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῆς εἰς ξένας χώρας ἀποδημίας, οἷον, ἐν Πάτραις, ἐνθα οἱ πρῶτιστοι τῶν ἐμπόρων εἰσὶ Δροβιανῆς, ἐν Κων)πόλει, Ἀλεξάνδρειᾳ, Μχσσίᾳ, Λονδίνῳ κτλ. Ἀνέκαθεν, καὶ πρὶν ἢ παρὰ τὴν Ἡπείρον εἰς τοὺς Τούρκους, ὑπῆρχε σχολὴ ἑλληνικὴ ἐν Δροβιάνῃ. παρ' ἣ ἐφοίτων μαθηταὶ ἐκ τριῶν ἐπαρχιῶν, Δελβίνου Ἀργυροκάστρου καὶ Φιλιατῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ, τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἱεροκήρυκος, τοῦ διὰ τῆς ἐνθέρμου αὐτοῦ εὐγλωττίας ἀναζωπυρήσαντος τὴν πρὸς τὰ γράμματα κλίσιν καὶ ἐπιδόσιν τῶν Ἡπειρωτῶν καὶ τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων ἀφοσίωσιν καὶ ἐξεγερσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος. Συνεργὸς δὲ αὐτοῦ διὰ τοὺς σκοποὺς τούτους ἄριστος ἀνεψιὸς ὁ φίλος αὐτοῦ καὶ ἐμὸς πρόγονος Παπᾶ Ζήτης, μαθητὴς τῆς ἐν Ἰωαννίνους σχολῆς τοῦ περιφημοῦ Μπαλάνου, ἐπὶ πολλὰ ἔτη σχολαρχήσας ἐν Δροβιάνῃ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ συνεχίσας εἰς ἅπαντα τὰ περὶξ μέρη, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλπίδας αἰσιωτέρου μελλοῦτος διὰ τὴν πατρίδα προεξαγγελλόμενος. Τούτου ἀδελφὸς ἦν ὁ Παπᾶ-Κώστας, προσετώς οὐ μόνον τῆς Δροβιάνης, ἀλλὰ καὶ ἀπάσης τῆς ἐπαρχίας Δελβίνου, ἀγίαν βιλαέτης, ὡς ἐλέγοντο τότε οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ τῶν Τούρκων, φίλος δὲ στενῶτατος τοῦ Ἀλῆ-πασσᾶ, ἡγεμόνος τῆς Ἡπείρου καὶ Ἀλβανίας, ὡς γνωστόν.

Ἡ δὲ μετὰ τοῦ Φιλιατίδος τῆς Ἡπείρου γνωριμία καὶ σχέσις τοῦ Παπᾶ-Κώστα προήλθεν ἐκ τυχερίου ὅπως περιστατικοῦ, ἀρκετὰ περιέργου.

Ὅτε ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἦν μικρὸς μπέης, καὶ μένων ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Τεπελένῃ διετέλει ἄσχημος, ἐπέδοθη εἰς τὸν ληστρικὸν βίον, οὗ ἕνεκα προῦκάλεσε τὸ μίσος καὶ τὴν ἔχθραν πολλῶν μπενδῶν καὶ ἀγάδων διὰ τὰς ἀρπαγὰς, ἃς διεπραττεν εἰς τὰ τσιφλίκια αὐτῶν, φονεύσας μάλιστα τινὰς δι' οὗ καὶ καταδιώκετο αὐστηρῶς. Μὴ δυνάμενος λοιπὸν νὰ διαμένῃ ἐν τῇ πατρικῇ οἰκῇ ἀνεχώρησεν ἐκ Τεπελένης καὶ περιεφέρετο ἄγνωστος μετὰ 3—4 ὀπαδῶν αὐτοῦ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον ψωμιζόμενος, ἕως οὗ κατήντησεν εἰς Δροβιάνην, ἐνθα καὶ κατέλυσεν ἐν τῇ τοῦ παπᾶ-Κώστα οἰκίᾳ.

Ὁ παπᾶ-Κώστας ἐφιλοξένησεν αὐτὸν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐπειδὴ κατὰ τύχην ἐβρεχεν τόσον ραγδαίαν βροχὴν, ὥστε ὁ Ἀλῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναχωρήσῃ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Φυσικῶς τῷ λόγῳ λοιπὸν ὁ Ἀλῆς καὶ ὁ παπᾶ-Κώστας εἰς διαφόρους ὁμιλίας ἐτρέπησαν περὶ διαφόρων ὑποθέσεων καὶ πραγμάτων ἀπὸ θρησκευτικῶν ἀρξάμενοι καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας λεπτομερείας περὶ τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περιελθόντες. Ἐκ πάντων τούτων ὁ ὀξύδερκός τὸν νοῦν παπᾶ-Κώστας διείδε τὸ μέγα πνεῦμα τοῦ Ἀλῆ,

παπᾶ-Κώστα καὶ τῆς ἐγκαρδίου εὐχῆς. Ὅθεν ὕστερον ὁ Ἀλῆς γενόμενος Πασσᾶς προσεκάλεσε αὐτὸν εἰς Ἰωάννινα, εἰς ὃν ἱμηνισθέντα ἐνὶ νόμιον αὐτοῦ ἀμέσως πρὸ παντὸς ἄλλου λόγου εἶπε ἀνὰ ἡ «ζηντάρ» σου ἐδῶ εἶναι καὶ ἐδείξεν αὐτῷ ὀλίγον γιγαταγάνιον, παρ' ὃ ὁ Ἀλῆς ὀρμαθὸν ποιήσας τοὺς 60 παράδες περιεθῆκεν ὡς σημεῖον εὐνοίας τῆς τύχης διατηρῶν αὐτοῦ· τὸ δὲ γιγαταγάνιον τοῦτο ἐφέρει εἰς τὸ ὄλγρον σελάχι του, ὅσκις ἐπεχειρεῖ ἐκδρομὴν τινα ἢ ἐκστρατεῖαν κατὰ τῶν ἐναντίων αὐτοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὀποῦ ἔμεινε παρομιώδης ἡ «ζηντάρ» τοῦ παπᾶ Κώστα. Καὶ τινες εἰκόνες τοῦ Ἀλῆ ἔχουσι τὴν τοιαύτην παράδοσιν. Ὁ Ἀλῆς, τοιαύτην οἰκειότητα παρέσχε αὐτῷ, ὥστε διέταξε τοὺς σωματεφύλακας αὐτοῦ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσωσι μεταβαίνοντα εἰς τὸ Σεράγιον· μετέβαινε δὲ συγχάκις καὶ ἀμέσως ἤνοιγεν ὁ ἀμπερντές (παραπέτασμα) καὶ παρουσιάζετο τῷ Ἀλῆ πάντοτε ὑπομειδῶντι ἐν τῇ ὑπόδοχῇ αὐτοῦ καὶ λεγοντι «καλῶς τὸν δικόν μου παπᾶ Κώστα». Ὅτε δὲ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ παπᾶ-Κώστας διὰ Δροβιάνην ἐξήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τῶν Ἀλῆν τῆς ἀναχωρήσεως, ὅστις προθύμως παρεχώρησεν αὐτὴν καὶ εἶπε, ἀσὲ κάνω Ἀγίαν βιλαέτη τῶν ἐπαρχιῶν Δελβίνου καὶ Ἀργυροκάστρου καὶ τὸ σπῆτι σου ἀσύδοτον καὶ ὅ,τι θέλεις νὰ μοῦ τὸ κάνης ὑπντέ (ἐκθεσιν) μὲ ἀνθρώπους σου· οὕτω προσκυνητὴς αὐτὸν ὁ παπᾶ Κώστας ἀνεχώρησεν, ἐπ' ὀλίγον ὅμως ἐποικήσατο χρῆσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, δι' οὗ περιέβαλεν αὐτὸν ὁ Ἀλῆς· ἐπειδὴ ὁ Σελήμπεης Κόκας ἐκ Δελβίνου καὶ οἱ ἄλλοι Μπέηδες καὶ Ἀγάδες, ὡς καὶ οἱ τῶν Τσάμιδων ἅπαντες ἀπὸ Φιλιατῶν ἕως Πιραμυθίας καὶ Μργαριτίου συννενοηθέντες μὲ τοὺς Σουλῶτας ἔκαμον συμμαχίαν καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Ἀλῆ, μάχης δὲ γενομένης τότε ἐντὸς τῆς Δροβιάνης, ἐνίκηθησαν τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀλῆ καὶ ὠπισθοδρόμησαν, ἀφ' οὗ κατέκαυσαν ὅσας συνοικίας εἶχον πρὶν καταλάβῃ· ὁ δὲ Σελήμπεης Κόκας καὶ ὁ Ἰωάννης Πράτσικας κατεδιώξαν αὐτὰ μακράν. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς μῆνας ἐπῆλθεν ὁ Ἀλῆς βιγνῦτερος καὶ σφοδρότερον ἐπιπεσὼν κατὰ τοῦ Σελήμπεη Κόκα καὶ λοιπῶν κατεσφύτριν αὐτοὺς συλλαβὼν καὶ τὸν Ἰωάννην Πράτσικαν ἐν σιδηροδόχῳ ἔρριψεν εἰς τὰς φυλάκας τῶν Ἰωαννίνων ἐνθα καὶ ἀπεβίωσεν· ὁ δὲ παπᾶ Κώστας καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀκαταστασίας τῶν ἐπαρχιῶν σὺν τῷ παπᾶ-Ζήτῃ καὶ τῇ λοιπῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ τε καὶ πολλῶν φίλων εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς Δελβινάκιον τῆς παλαιᾶς Παγωνιανῆς· τῇ συμβουλῇ δὲ τοῦ παπᾶ Ζήτου παρητήθη καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἀγίου βιλαέτη σκοπῆμας, οὐδὲ ἄλλην τινα ὕλην ὠφέλειαν ἐκαρπώσατο ἐκ τῆς εὐνοίας τοῦ Ἀλῆ, ἐν ᾗ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κερδήσῃ πάμπολλα ἐὰν ἦτο ἐκ τῆς σχολῆς τῶν σημερινῶν εὐσευειδῶν ἐπιτηδείων τῶν πωλούντων τὴν πατρίδα διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον.

Ἀθαν. Πετρίδης
Σχολάρχης Πειραιῶς.